

**«Déu ha estimat tant el món
que ha donat el seu Fill únic
perquè no es perdi ningú [...]»
(Jn 3,16)**

13 d'abril de 2017 - DIJOURS SANT

«Faig el que veig que fa el meu Pare. Ell treballa. Jo també»

El deixeble estimat inicia el seu sorprenent relat de la Santa Cena endinsant-nos en la consciència de Jesús, del moment que vivia mentre sopaven. Ens diu que Jesús sabia que venia de Déu i que a Déu tornava. També sabia que Déu li havia posat tot a les mans. Imbuït d'aquesta situació, es despulla i es posa a servir els seus servents i amics, i els renta els peus.

El papa Francesc demana per a tota la humanitat «la consciència d'un origen comú, d'una pertinença mútua i d'un futur compartit per tothom». Està convençut que aquesta consciència bàsica, coincident amb la de Jesús, permetria el desenvolupament de noves actituds i noves formes de vida (*Laudato si'*, 202).

Entre l'arribada i la tornada, Jesús explora a fons un temps de fraternitat, de compartició i de servei. La radicalitat nua de la seva entrega recolza en la relació essencial, amorosa, amb Déu Pare. És el que el Papa, com a deixeble seu, anomenarà l'Origen comú. En efecte, els creients remetem a Déu Creador l'origen de tot.

Els científics avancen en l'estudi de l'evolució i l'examen de les diferents migracions africanes que van poblar i repoblar la Terra. Les narracions bíbliques d'Adam i Eva, com a progenitors de tota la humanitat, i la renovació que suposà el diluvi a través de Noè, són explicacions mítiques que subrat-

llen la unitat original. Sant Joan afegeix una pinzellada molt vigorosa d'unitat d'origen: Jesús. Per ell, tot ha vingut a l'existència, llum i vida de tothom, primogènit, model, nou Adam, el fill estimat que hem d'escoltar. En la contemplació de Jesús com a origen de la nostra existència, fructifica la vida cristiana. Les sarments empeltades al cep donen molt fruit.

Durant la Santa Cena, Jesús eleva el to i afegeix nous registres a la seva invitació de fraternitat universal, fins a reclamar que habiti en nosaltres el mateix amor que el Pare li té: «[...] perquè l'amor amb què m'has estimat estigui en ells, i jo també hi estigui» (Jn 17,26).

En la contemplació de l'amor diví, sant Ignasi constata que l'estimació consisteix més en obres que no pas en paraules, i també més en donació d'un mateix que no pas en regals. Jesús rentant peus –vint-i-quatre peus, entre quals els de Pere i els de Judes– i amb la donació del seu cos i de la seva sang mostra el seu amor fins a l'extrem. És ben xocant que la persona sentenciada, i a punt de ser traïda, sigui la que serveix, la que consola, la que promet, la que s'entrega fins al final.

La compartició que demana el Papa per generar una nova forma de vida la inculca Jesús afegint dos graons a l'escala d'estimar. Ja havia proposat estimar els altres com a un mateix i estimar els altres com si fossin Ell. Avui ens invita a estimar-nos com ell ens ha estimat i, encara que sembli increïble, com ja s'ha dit, que ens estimem els uns als altres tal com el Pare l'estima a ell i com ell estima el Pare. Sant Ignasi s'exclama en inspirar-se en aquest punt: «Quina manera de ser Pare! Quina manera de ser Fill!»

L'impuls d'aquest nou manament modificaria la nostra forma de vida familiar, veïnal, laboral, social, política, internacional. Quin tractament tindrien els forasters, els pobres i desvalguts, els nens, els ancians, els malalts, els discapacitats...! Quina infinita cura i protecció rebrien els més febles...!

Sant Joan constata que hem passat d'amor a vida perquè estimem. És per això que som divins. En el mateix fet d'estimar semblrem amor, és a dir, desvetllem en els altres la capacitat d'estimar. Això és el que va fer Jesús al llarg de la seva vida amb nosaltres fins al final.

**«Déu ha estimat tant el món
que ha donat el seu Fill únic
perquè no es perdi ningú [...]»
(Jn 3,16)**

14 d'abril de 2017 - DIVENDRES SANT

«El meu Pare m'ensenyarà encara coses més grans»

Després de guarir el paralític de la piscina de les ovelles, l'Evangeli de Joan recull aquesta intrigant afirmació de Jesús quan les autoritats protesten perquè treballa en dia festiu. Ara, en considerar els fets pasquals, palpem una concreció absoluta de l'aprenentatge de Jesús.

La resposta de Jesús a la demanda de Felip reforça l'interès per la contemplació dels fets pasquals. Felip vol que en aquell moment solemne Jesús li mostri el Pare. La resposta és: «Qui m'ha vist a mi, ha vist el Pare [...] No creus que joestic en el Pare i el Pare està en mi?» (Jn 14,9-10).

No cal dir que això porta a considerar que Déu Pare renta peus o es dona en eucaristia o plora davant la tomba de l'amic o busca l'ovella perduda al barranc. Sorgeix un desig imperiós d'un coneixement de Jesús més gran, tot perseguint el rostre de Déu.

Dividirem les dues hores de la pregària d'avui en dos temps i, en cada un d'ells, considerarem dues actuacions de Jesús que ens revelen la manera de ser de Déu i que inspiren la nostra forma de vida.

En el primer temps, meditem sobre la mofa de la coronació de Jesús perquè el seu reialme no és en absolut d'aquest món. La reialesa de Jesús deixa a la pleta les 99 ovelles i baixa al barranc a buscar l'ovella perduda. En conse-

qüència, queden qüestionades les nostres formes d'exercir l'autoritat a tots els nivells de les relacions humanes i la nostra dedicació a alleugerir el dolor del món. El papa Francesc denuncia la vergonya humana de permetre el que passa a la Mediterrània i demana que les comunitats eclesials siguin com hospitals de campanya. A Lampedusa, el doctor Bartolo, metge que atén en primera instància els migrants acabats d'arribar, agrai el suport decidit del Papa a tanta tasca humanitària.

En el segon temps, compartirem la presència amorosa al peu de la creu quan Jesús entrega la mare al deixeble estimat i, a la fi, abandona confiat el seu esperit en mans del Pare. Aquesta escena ens convida a endinsar-nos en l'acompanyament humà de tantes situacions extremes que vivim en el nostre món tan desballestat. Només amb la capacitat d'autotranscendir-se, dirà el Papa, serem capaços de reconèixer les persones en el seu propi valor i de fomentar sanament l'equilibri ecològic de tota la creació.

Aquella nit, lluna plena i festa a desdir a Jerusalem. Gentades, quitxalla, cants, cridòries, multitud de xais a collibè duts a matar al Temple per al Sopar Pasqual. Al calvari s'han de retirar tres morts. Una llançada. Sang i aigua.

**«Déu ha estimat tant el món
que ha donat el seu Fill únic
perquè no es perdi ningú [...]»
(Jn 3,16)**

15 d'abril de 2017 - DISSABTE SANT

Nota sobre el calendari

Aquell any, el dia de lluna plena –el dia 15 del mes de Nisan, el dia de Pasqua– va escaure en dissabte, de manera que la mort de Jesús va ser el divendres 14 i la resurrecció va tenir lloc el diumenge 16 de Nisan, el mes de la primavera. Els primers cristians es van dividir a l'hora d'optar per quin dia celebrar la nova Pasqua, lleugerament desmarcada de la Pasqua jueva. Els «quatordecimals» apostaven pel dia 14, el dia abans de la lluna plena, en contra dels qui proposaven celebrar-la el primer diumenge després de la lluna plena. Aquesta és la data que ha prevalgut.

1a part: Cerquem una imatge

Si hem seguit de prop els fets pasquals, possiblement l'ànima ens haurà quedat amb desig de fixar la imatge de Jesús. Joan de la Creu, en el *Càntico Espiritual*, sembla endevinar el clam cristià després de l'enterrament de Jesús:

«¿Adónde te escondiste,
Amado, y me dejaste con gemido?
Como el ciervo huiste,
habiéndome herido;
salí tras ti, clamando, y eras ido.»

Martín Valmaseda, marianista, narra en vigorosa prosa poètica el desig de tenir una imatge de Jesús. El títol d'un dels seus poemes ja és un toc d'atenció: «La imatge equivocada».

En la ficció d'una demanda a un fabricant d'imatges, descriu la imatge que busca: «Que sigui imatge viva, d'un home sofrent, que il·lumini, que faci venir ganes de baixar-lo de la creu».

L'escultor no pot enganyar el client: «El Crist que vostè busca», li diu, «el trobarà entre la gent sense sostre, els marginats, els famolencs, les dones maltractades, els ancians i els nens». Acaba dient-li: «Busqui entre els pobres la seva imatge de carn i ossos».

El poema diu: «Cerquem arreu la seva imatge!»

«Nosaltres esperàvem [...]» (Lc 24,21)

No cal ser gaire espavilats. Els deixebles esperaven el triomf. Qui més qui menys es barallava per seure al costat del Messies per a governar el Regne de David. Alliberar-se dels ocupants, potser l'Isariot i el Zelota, repetir la multiplicació dels pans o assegurar-se la pesca, la victòria sobre la malaltia i la mort. Amb Jesús havien degustat totes aquestes coses i en cada una d'elles s'haurien plantat. Però Jesús continuava caminant sempre més enllà, els sorprenia conduint-los a contactes ben estranys, leprosos, vídues sense diners, cecs, coixos, nens, dones acusades, paralítics, fins que ell mateix se'ls va difuminar entre condemnats criminals i va desaparèixer finalment de la seva vista darrere la llosa sepulcral.

Jesús, què esperem nosaltres de tu avui? Què espero jo? Com és el meu món a la vista de les teves opcions pel Regne de Déu? Com il·lumines el meu capteniment familiar, laboral, social, polític? Fins on participo de la teva encarnació en el món més desafavorit?

2a. Part: «Qui creu en mi, també farà les obres que jo faig, i encara en farà de més grans [...]» (Jn 14,12)

Novament trobem un pronòstic de Jesús que deixa l'ànima en suspens. Com és possible superar les seves obres? Què espera ell que fem? Com realitzar-ho? Certament ens dona els mitjans: el seu Esperit i l'ajut del Pare si demanem en nom seu.

Recordem la falla de l'àliga i el pardalet. Joan de la Creu sembla donar la veu al pobre pardalet fent que digui:

«Cuanto más alto subía
deslumbróseme la vista
y la más fuerte conquista
en oscuro se hacía;
mas, por ser de amor el lance,
di un ciego y oscuro salto
y fui tan alto, tan alto,
que le di a la caza alcance.»

Sant Ignasi proposa decididament fer la cursa de la vida a cavall amb Jesús. El «conmigo» repetit en la contemplació del Rei Eternal travessa tot el camí dels Exercicis i de la vida. Diverses imatges evangèliques subratllen aquesta realitat: la sarment empeltada en el cep, el ramat que segueix el pastor, el jou compartit, la invitació a menjar el seu pa i la seva carn i a beure el seu vi i la seva sang. En fi, l'habitació trinitària. En realitat, la vida cristiana es mou de punta a punta immersa en el món de Déu.

«Però després de la meva resurrecció aniré davant vostre a Galilea» (Mc 14.28)

Cal refer el vol amb Jesús. Cal tornar a Galilea i rellegir el seu programa:

«L'Esperit del Senyor reposa sobre meu,
perquè ell m'ha ungit.
M'ha enviat a portar la bona nova als pobres,
a proclamar als captius la llibertat
i als cecs el retorn de la llum,
a posar en llibertat els oprimits
a proclamar l'any de gràcia del Senyor»
(Lc 4,18-19).

Cadascú ha de ser conscient del propi carisma. Els talents propis són en profit de la comunitat. Hi haurà qui serà molt sensible a la justícia; un altre, a la docència; un altre, a la salut; un altre, a la ciència; un altre a la pregària; un altre, al bé comú. Ens fem falta els uns als altres i, tots plegats, podem fer cordada per arribar a la profunditat del barranc.

La immigració de guerra i de pobresa ens sacseja i ens il·lumina sobre el món deficient que bastim entre tots. Jesús ens condueix fins al qui té fam o

set, o que va nu. Ens impulsa a visitar el malalt i el pres. Ens mou a acollir el foraster. Ens mena a trencar lligams d'esclavatge i malaltia.

Els sants són potser els que ens mostren més clarament el més enllà de Jesús, per ell, amb ell i en ell. Maximilià Kolbe substituint un condemnat a mort; una Clara, una Teresina...